

Naša razmišljanja o slobodi, odrastanju i sreći

„Slobodni smo da podemo kamo želimo i da budemo ono što jesmo!“ (R. Bach)

Ne. Nisam slobodna. Ne, ne mogu poći kamo god poželim. Ne. Nije mi dopušteno da budem ono što jesam.

Biti djevojka u današnjem društvu je zapravo jako teško. Cijela priča je, a da toga nisam bila ni svjesna, započela još u djetinjstvu. Djecaci su za poklon dobivali plastične mačeve ili puške, dok smo mi, djevojčice, dobivale malene dijelove kuhinjskog posuđa ili lutke o kojima bismo se trebale „brinuti“ i tako, možda, već stekle osjećaj brižnosti koje imaju majke. Sportovi, poslovi, zanimanja ili aktivnosti također su se uvijek dijelili. Sjećam se, kada sam još kao malena djevojčica trenirala borilačku vještinu judo, uvijek je bio manjak djevojčica dok ih je na likovnim radionicama bilo više. Stalno je vladala ta neravnoteža. Ali, biti djevojka, ne znači samo to. Smeta me što ljudi postaju sve više površni. Rijetko čujem: „Kako si?“ Češće je: „Kako si se to obukla?“ Pitam se gdje su ona školska jutra kada bismo se svi zajedno smijali i igrali. Zašto ne bismo zajedno maštali o pariškim ulicama ili njujorškim avanturama? Zašto ne razgovaramo o umjetnosti i ljudskom postojanju? Izgubili smo ljubav. Izgubili smo sebe. Drugačije je neprihvatljivo, a obično je dosadno.

A ja? Što ja, 13-ogodišnja djevojčica, mogu? Ne mogu promijeniti svijet. Mogu mijenjati sebe. Trudim se. Zaista se trudim da jednoga dana mogu poći kamo god poželim, da mogu zaviriti u sve zakutke Zemlje. Trudim se učiti biti slobodna kako bih jednoga dana mogla s ponosom reći da sam pronašla sebe.

Ozana Lovrić, 8. b

Odrastanje

Svatko je prošao ili još prolazi kroz vrijeme odrastanja.

Ponekad je teško, a ponekad razmišljam koliko sam baš sada sretna. Pronalazim sebe, svoje talente, svoj stil, svoje mogućnosti, svoje mišljenje..., ali drugi me često sputavaju u tome. Nitko me ne može naučiti kako da pronađem sebe. Moram sama biti svoj učitelj i istražitelj kako bih otkrila što je za mene najbolje. Naravno, drugi i iskusniji ljudi mogu me uputiti na nešto što oni misle da je dobro. Za mene, sreća su moji roditelji, sestra i prijatelji. Kada sam s njima, pogotovo s obitelji, mogu im sve otvoreno reći, a oni me najčešće usmjeravaju na najbolji put. U svom dosadašnjem životu sam shvatila da se život sastoji i od uspona i od padova s kojima se moram naučiti nositi i boriti. Također, ne bih trebala puno tugovati zbog nečega što ne mogu promijeniti. Moj otac, koji me motivira u svakom dijelu moga života, jednom mi je prilikom rekao predivnu rečenicu koju ču zauvijek pamtitи: „Ana, nije snažniji onaj koji više puta udari, nego onaj koji više puta ustane.“ Shvatila sam koliko sam vremena potrošila tugujući za stvarima koje se nisu mogle promijeniti. Jer, sve se događa s razlogom kako bismo u životu mogli naučiti iz vlastitih pogrešaka i više ih ne ponavljati.

Moje odrastanje još traje. Pokušat ću to vrijeme proživjeti najbolje što mogu i iskušati nove zanimljive situacije kako bih pronašla sebe.

Ana Tonković, 8. b

Odrastanje

Odrastati je zabavno, no ipak nije uvijek baš tako. Ponekad može biti i jako teško, a pogotovo kada razmislim da ćemo ubrzo postati odrasle osobe.

Ponosna sam na sebe i svoje prijatelje zato što iskorištavamo vrijeme svoje mladosti najbolje što možemo i znamo. Odlazimo van, družimo se, igramo, ali i učimo. Brinemo se za svoju budućnost jer znamo da bez škole i znanja ne možemo uspjeti i biti sretni. Nije lako niti našim roditeljima. Odgajaju nas i uče kako se moramo znati brinuti sami za sebe. Još ne znam kako je to biti odrasla osoba. Nemam iskustva. Osjećam i strah jer mislim da ću morati prijeći još puno prepreka i problema kako bih stigla do željenih ciljeva. Uvijek mislim da imam još dosta vremena za važne odluke, ali zapravo i nemam. Uskoro moram upisati srednju školu, a nakon toga i fakultet. Vrijeme odrastanja brzo prolazi, no ja sam sretna jer sam uspjela postići gotovo sve što sam u tom vremenu željela. Uspješna sam u školi i imam iskrene, dobre prijatelje. Možda nemam najsretniju i složnu obitelj, ali znam da ne može uvijek sve biti savršeno pa sam se naučila nositi s takvom situacijom.

Sve što želim je biti sretna, školovati se i zasnovati svoju obitelj. Do tada ću nastaviti odrastati kao i do sada, ne toliko bezbrižno, ali optimistično.

Zala Parotat, 8. b

Odrastanje

Odrastanje je, kako odrasli kažu, najljepši dio života, ali je li to doista tako?

Koliko se sjećam, kad sam još bila jako mala, moj život izgledao je otprilike ovako: buđenje, doručak, oblačenje, vrtić, crtići, igranje, večera, spavanje. Ta rutina se nije puno mijenjala do moje sedme godine. Tada sam umjesto vrtića morala poći u školu i ništa drugo, barem sam tako mislila. Kada je započelo moje školovanje, život mi se doslovno preokrenuo preko noći. Zašto? Postoji vrlo jednostavno objašnjenje za to. Našla sam se u novoj, nepoznatoj sredini, odjednom sam imala obaveze, ne samo prema školi, već i prema prijateljima. Sada je moja rutina bila malo zahtjevnija. Počela sam trenirati i taekwondo. Zbog škole, treninga i druženja s prijateljima nisam više imala vremena za sebe (sada znam da sam imala, ali sedmogodišnja JA to nije znala). Trebalo mi je dosta vremena da shvatim, ako se dobro organiziram, imam vremena za sve. Zapravo bilo mi je potrebno točno pet godina za to. Napokon, pred kraj petog razreda, kada sam mislila da imam sve pod kontrolom, nešto mi je „pokucalo na vrata“. Pubertet! Tada još nisam imala pojma što mi se događa. Naravno, znala sam što je pubertet, ali očito nisam razumjela da se psihičke promjene, koje on donosi, ne mogu kontrolirati. S vremenom sam se ipak nekako naučila nositi s tim i tješilo me da nisam jedina. Voljela bih da vam mogu reći više o odrastanju, ali tek mi je 14 godina i još je dugačak put ispred mene.

Na pitanje je li odrastanje problem ili uživanje, rekla bih da je to oboje. Koliko god je teško, toliko je i zabavno. Upoznajete nove prijatelje, upoznajete sebe i, što je najvažnije, imat ćete zauvijek toliko predivnih uspomena i sjećanja na to vrijeme.

Ema Milanović, 8. b

Što je potrebno za sreću?

Često puta se pitam jesam li sretna u ovom svom tinejdžerskom životu kada se stalno preispitujemo. Kada se osjećam loše, nabrojim stvari i osobe zbog kojih sam sretna i tuga nestaje u trenu.

Većina ljudi misli da je sreća biti bogat, popularan ili utjecajan, ali takvi ljudi i dalje traže sreću jer ih njihov novac i popularnost ne ispunjavaju. U mojoj životnoj dobi biti sretan znači biti popularan, imati puno prijatelja ili pratitelja na društvenoj mreži, imati najnoviji i najskuplji mobitel tako da ti svi zavide na toj „sreći“. No, zapravo si ti taj koji nije sretan jer ne uspijevaš pronaći sreću u malim stvarima. Za tu sreću ono najpotrebnije i najvažnije su obitelj, braća, sestre, prijatelji... Što su ljudi stariji, počinju sve manje primjećivati male svakodnevne stvari i uživati u njima jer su prezaposleni i tako vremenom postaju nesretni. Prekrasan pjev ptica, bjelkasti nabuhli oblaci ili polagano njihanje drveća na vjetru bude osjećaj spokoja i sreće u meni i uljepšavaju mi svaki dan. To je istinska sreća za mene. Možda netko to ne razumije, ali takva slika dragocjeno mi je blago koje, kamo god idem, posvuda tražim.

Oni koji misle da su nesretni ili i dalje traže sreću, mogu je tražiti u malim stvarima, a ne u novcu koji ne ispunjava niti jednog čovjeka i ne donosi sreću.

Franciska Šarčević, 8. b